

Ονειρικές Ακολουθίες

Παγώνα Παρασύρη

www.24grammata.com

Ονειρικές Ακολουθίες
ποιήματα

Παγώνα Παρασύρη

Τίτλος του Πρωτοτύπου: **“Ονειρικές Ακολουθίες”**

Συγγραφέας: **Παγώνα Παρασύρη**

Η φωτογραφία του εξώφυλλου από τη λίμνη του Μαραθώνα

ISBN: 978-960-93-4660-3

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#), [Χαριτίνη Εύδη](#)

Σειρά: *εν καινώ*, Αριθμός σειράς: 27

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 2012

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 86

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού, του μεταφραστή ή του εκδότη

Η Παγώνα Παρασύρη γεννήθηκε στο Ρέθυμνο το 1972. Σπούδασε στη Νομική Σχολή Αθηνών. Τα τελευταία χρόνια, μετά από ένα διάστημα διαμονής στην Αθήνα και στη Γλυφάδα, κατοικεί στο Ηράκλειο Κρήτης με την οικογένειά της.

Η ποιητική συλλογή «Ονειρικές Ακολουθίες» είναι το πρώτο της έργο που εκδίδεται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Φθινοπωρινή σύζευξη σύννεφων
- Ερωτικό κέλευσμα
- Θύμησες
- Ο ουράνιος θόλος
- Το τραπέζι της λήθης
- Λήθη
- Άρνηση
- Αέναα
- Ένα κυκλάμινο βρέχεται
- Κοίταξέ με
- Ανοιξιάτικη έλευση
- Δρυάδες νύμφες
- Οι αναμνήσεις στη βροχή
- Έμπνευση
- Μια καληνύχτα
- Διάφανες αυλαίες
- Όταν βλασταίνουν τα λάθη
- Θόλοι του νου
- Λογισμοί
- Χιτώνας
- Περιπατητής
- Φθορά
- Τα χείλη σου στο λιόγερμα
- Οι σπόροι της λύπης
- Ερωτικός εναγκαλισμός
- Η πνοή του ανέμου
- Ματαιοδοξία
- Απάνεμα
- Ο τόπος μου
- Γκρίζα ημέρα

- Ένα πρωινό
- Η ατραπός του έρωτα
- Κιγκλιδώματα
- Ξεκλειδώνονται τα κύματα
- Δαίδαλοι δρόμοι
- Το ξάγναντο
- Η θεία
- Συμπαντική αρμονία
- Το δάκρυ περιτυλίγεται
- Μια αγκαλιά βιβλία
- Αδημονία
- Ημέρες
- Σιγή
- Αχοί και δοξασίες
- Υπαρξιακές λάμιες
- Κεντριά
- Ρήσεις και ποίηση
- Προορισμός
- Αγέρας
- Σημάδια
- Στα σκοτεινά
- Στην αχλή του πόθου
- Βουβή ταινία
- Κασσιόπειες ανταύγειες
- Λευκός ορίζοντας
- Οι ορίζοντες στο βλέμμα σου
- Το διαστημικό αιώρημα
- Κοσμικές περιπλανήσεις
- Σε καρτερώ
- Ο πλους του ημίφωτος
- Εικόνες
- Δολώματα καλοκαιρινής νυκτός
- Έντεχνα

- Ερωτική μυσταγωγία
- Έξοδος
- Τάνγκο
- Είδα τον έρωτα
- Οκτωβριανή βροχή
- Φιλιά της καταιγίδας
- Κλεψύδρες μέρες
- Μοτίβο
- Το θαλασσί άροτρο
- Αγριοκαίρι

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΣΥΖΕΥΞΗ ΣΥΝΝΕΦΩΝ

Ανταύγειες καλοκαιρινής αιθάλης
σκορπίζονται στο αίθριο
της φθινοπωρινής σύζευξης σύννεφων.
Η ψυχή μου γεμάτη ψιχάλες
πάλλεται στους ρυθμούς
εξάισιας μουσικής ακολουθίας.
Ανεβαίνει στις επάλξεις
και μάχεται
πάθη κατακλυσμαία
που άλλοτε έρπουν
και άλλοτε φτεροκοπούν.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΕΛΕΥΣΜΑ

Στο προσκήνιο της ερημιάς
αχνοφέγγει ηδύποτο το κάλεσμά σου.
Απελπιστικά μόνο
ερωτικό κέλευσμα.
Στη συγχορδία των αιθέριων σωμάτων
γίνεται ένα.
Πάλλεται σε ρυθμό υμνητικής τελετουργίας
και προσμένει.
Ανταπόκριση
Αγάπη
Ολοκλήρωση.
Ο στρόβιλος του πάθους σου ελίσσεται
και διαπερνά τα σύννεφα του φθινοπώρου.
Μια πλημμυρίδα συναισθήματα
στοχεύει στην πυρακτωμένη ράβδο του μυαλού σου
ενώ ο έρωτας θωπεύει την πάλλευκη απουσία
και εξακολουθεί να ορέγεται την πλήρωση.

ΘΥΜΗΣΕΣ

Μονολογούν οι θύμησες
σαν βγαίνουν στο πρωινό σεργιάνι
για να ξεπροβοδίσουν το κενό.
Χαμένες εκεί
κάπου ανάμεσα
στα άμορφα ψυχορραγήματα του νου
κεντούν με ψήγματα φωτός
καρστικά συμπλέγματα,
δημιουργήματα του χάους.
Οι θύμησες πλέουν σε λιμνάζοντα νερά
ήρεμα και αβαθή
ενίοτε
και επωφελούνται από τους ζουμερούς καρπούς.
Χαίρονται να πάλλονται αθόρυβα
καθώς λυτρωτικές αναταράξεις
φέρνουν στο προσκήνιο
κουστωδία μυστική και ξένια.

Ο ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΘΟΛΟΣ

Δεν κοιτώ για πρώτη φορά
το θόλο του ουρανού,
μα λιγοστά μου φάνηκαν απόψε τ' άστρα.
Τα θάμπωσαν τα φώτα της πόλης
και κρύφτηκαν.
Μάρτυρες αληθινοί
για όλα τα συμβαίνοντα
ανά τους αιώνες.
Φωτεινές αποδείξεις του εφήμερου κόσμου
σελιδοδείκτες της ιστορίας
αλλά όχι εκείνης που οι γήινοι
διδάσκουν στα σχολεία.
Μιας άλλης ιστορίας μάρτυρες
εκείνης που ποτέ μας δε θα μάθουμε
παρά μόνο αστέρια αν γίνουμε.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Τα νερά σκούριασαν
μέσα σε κύμβαλα
λυπημένης φροντίδας.
Μια σημαδούρα φώτισε τον ίσκιο
λες και αφόρισε το μεγάλο σατενένιο συμβάν
της τυλιγμένης σιωπής
ενώ οι νόστοι του σύμπαντος
εξακολουθούν να ρυτιδιάζουν
το τραπέζι της λήθης.

ΛΗΘΗ

Λήθη, η λέξη που προσομοιάζει με την απεραντοσύνη ενός γαλάζιου ονείρου βουτηγμένου στην αχλή του μύθου.

ΑΡΝΗΣΗ

Άφησέ με εδώ
να γράφω
για όνειρα σκοτεινά κι απελπισμένα
όσο εσύ θα τριγυρνάς
με τη μασκότ του πρωινού χαμόγελου
στα χείλη σου.
Φύγε
κι έλα
όταν θα' χω έρθει σε σύγκρουση
με τους κρουούς του βασανισμένου λιονταριού.

ΑΕΝΑΑ

Τα ξεραμένα φύλλα στο δρόμο
κύκλους αδιάκοπους κάνουν
γύρω από τα ξερόκλαδα
που έπεσαν ρημαγμένα
από τη βραδινή νεροποντή.
Ήρθε για τα καλά ο χειμώνας
ήρθε για να μας θυμίσει
πως οι εποχές εναλλάσσονται
όπως τα συναισθήματα
και πως ο άνθρωπος
βορά του εκάστοτε καιρού
άγριου ή ήμερου,
θα παίζει πάντα
το παιχνίδι της επιβίωσης.

ΕΝΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ ΒΡΕΧΕΤΑΙ

Κρύωσε το ρεύμα που έφεγγε
στο μοναστήρι
μόνο του σαν ηλιαχτίδα.
Γυμνώθηκε η παραλία
δίχως τις φρούδες καρδιές
να φθείρονται
δίχως τις πεταλούδες
που έγερναν
για να ποτίσουν
με λάμψη το αιγαιακό τοπίο.
Κυρτές αμμουδιές
ξέμειναν από παλμό
και όνειρα
από δάκρυα χωρίς χειμώνα
ενώ αντίκρυ απ' το σπίτι σου
ένα κυκλάμινο βρέχεται.

ΚΟΙΤΑΞΕ ΜΕ

Με αδημονία γεφυρώνει απόψε
η φωνή μου το χάσμα
των ολόγιμων φεγγαριών.
Κοίταξέ με
καθώς περνώ
ως αντανάκλαση
στο πέρας των οριζόντων σου.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΣΗ

Μεθυστική η ευωδιά σου
αργοσέρνει το χορό της νιότης
και διαφεντεύει την ονειρική ακολουθία
της ανοιξιάτικης έλευσης.

ΔΡΥΑΔΕΣ ΝΥΜΦΕΣ

Ιερές στιγμές
θαλλοί του χρόνου,
θωπεύουν το κέλευσμα
της νυχτερινής αγρύπνιας.
Το θαλπερό φιλί του ανέμου
εγείρει τις φυλλωσιές του σύδεντρου.
Πνοές
Θροΐσματα
ένα αμάλαμα ήχων
εκστατικών.
Δρυάδες νύμφες
στέκουν ολόγυρα
στης πλάνης το θυμίαμα.
Νοσταλγούν αντάμα
κάτω απ' τον αλαβάστρινο θόλο
της ανοιξιάτικης μπόρας.
Σταλάζει η φύση
δέχεται ευλαβικά
τα δώρα της
ενώ εύθραυστες πεταλούδες
μονοδρομούν
το πέρασμα
των αέρινων μορφών
στην αθανασία.

ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

Στους ορυμαγδούς των περιπλανήσεων,
στους δρόμους που δε χάραξαν,
σε μέρη αλλιώτικα,
σε πλοία λυπημένα,
στέκονται οι αναμνήσεις μου
από ημέρες βροχερές.

ΕΜΠΝΕΥΣΗ

Αδημονεί η πανσέληνος γαλήνη
απόψε
να φτάσει ως την άκρη της Γης
για να συναντήσει
τους φεγγοβόλους κεραυνούς
που σκορπίζονται ολοένα.
Στο ημίφως θα προβάλλει
και θα τραγουδήσει
χίλιες ιστορίες
για μια νύχτα αιθέρια
πλασμένη από μαγεμένα
διάφανα δίχτυα
που υπομονετικά
ύφαναν τα όνειρα των ποιητών.
Σκιρτήματα του νου,
ξυπνήματα νεαρών βλαστημάτων
στο πεδίο θλιμμένων δακρύων
και σεπτών προσδοκιών,
τα όνειρα εκείνα.
Ολόγιομο το πέρασμά τους
μέσα από τα βάθη
απ' το μύθο που έσβησε
πέφτοντας σε πηγάδι βαθυπύθμενο
και τελικά
φτάνοντας στα ύψη
στην ανάταση.

ΜΙΑ ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

Το βογγητό του σκύλου
από τον απέναντι δρόμο,
ακούγεται πνιχτό.
Μια καληνύχτα στροβιλίζεται
απ' τα ουράνια
απ' τον αιθέρα
ως το προσκεφάλι
για να διώξει την ανάσα του κροκόδειλου.
Λέξεις συγκεχυμένες
ορμίζουν στο αύριο
της συννεφιασμένης βραδιάς
μα στο λαμπύρισμα της μέρας
θα χαθούν.

ΔΙΑΦΑΝΕΣ ΑΥΛΑΙΕΣ

Πανηγυρικός ο έρωτας
σαν έρθει και κουρνιασει
στο φεγγαρόβραδο.
Με τα φτερά του απλωμένα
γύρω από διάφανες αυλαίες
καινούριων οριζόντων.
Η στρεβλή αίσθηση
της παντοτινότητας
τότε εισβάλλει
και θάλλει
στις ματιές.
Η όψη των πραγμάτων
φантаσμαγορική,
εκρηκτική
και πυρετώδης
σέρνει την κοφτή
από το πάθος ανάσα
ίσαμε το ξημέρωμα.

ΟΤΑΝ ΒΛΑΣΤΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΛΑΘΗ

Στους δρόμους που διέσχισα
είδα τα λάθη να εκρήγνυνται
να βλασταίνουν
και να με ζώνουν
σε μια πανδαισία,
σ' ένα όργιο χρωμάτων.
Πολυποίκιλες οι αποχρώσεις της κατήφειας
όταν συνειδητοποιώ το μέλλον
που δε θα κατορθώσω.

ΘΟΛΟΙ ΤΟΥ ΝΟΥ

Το μυαλό μου γέμισε.
Ξεθωριασμένες εικόνες
τοπία ξέμακρα
πάνω σε έναστρο αιώρημα.
Οι λέξεις λύγισαν
και γύρεψαν κουράγιο
στο αχνό περπάτημα
της χελώνας πάνω
στη λεπτόκοκκη άμμο.
Η σιγή που διαχέεται
μετά την καταιγίδα
με συνεπαίρνει
σ' ένα χορό
χωρίς μουσική
σ' ένα λίκνισμα ρυθμικό
και μοναχικό συνάμα.
Άνοιξαν οι θόλοι του νου
για να κλείσουν κατόπιν.

ΛΟΓΙΣΜΟΙ

Η μοναξιά πυρφόρα
κατακαίει τις εφησυχασμένες αναμνήσεις
και ζωντανεύει με το φέγγος της
τις ερινύες των λογισμών
που δεν κάρπισαν.
Οι ρίζες τους έμειναν μόνο εκεί
να πάλλονται
σ' ένα σιγοψιθύρισμα
που έγινε ολότητα
με το βουερό άνεμο.
Μονόδρομος έγινε και η ανύψωση
των πεσμένων φύλλων
προς τη χαάνη του ήλιου.

ΧΙΤΩΝΑΣ

Η θαλπωρή που ένιωσα
μες στο χιτώνα του κορμιού σου
μ' έβγαλε στα απάνεμα βράχια
άγνωστου κι ερημικού νησιού.
Εκεί νήστεψα τις αναπολήσεις
των ερώτων που έζησα
ως τότε
κι αφέθηκα
στη μαγεία μιας αμμοθίνας
που περιέθαλψα
όπως την αμυχή
ενός μικρού παιδιού.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΗΣ

Περιπατητής του ανέμου
θέλεις να γεμίσεις
τις τσέπες σου
γαϊδουράγκαθα.

ΦΘΟΡΑ

Πληγωμένα τα λουλούδια
απ' το τσάκισμα
λαβωμένα στο βάζο
αντιστέκονται στη φθορά
του χρόνου.

Μάταια.

Είναι θέμα χρόνου το σάπισμα.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΟΥ ΣΤΟ ΛΙΟΓΕΡΜΑ

Ολοκόκκινα τα χείλη σου
απόψε.
Φέγγουν στο λιόγερμα
του ελάσσονος τοπίου.

ΟΙ ΣΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ

Δίκοπα μαχαίρια
σφυρηλατούν
τη λύπη σου
που
σπαρμένη
σ' ένα ξηρό καλοκαίρι
περιμένει μάταια
να ανθίσει
και κατόπιν
να ισοπεδωθεί
στο θέρος.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟΣ

Σεληνόφωτες
και αγκομαχούσες σάρκες
εναγκαλίζονται
σε ένα ερωτικό
σύμπλεγμα.
Δίπλα τους η αλήθεια
κόμπος έγινε
για να λυθεί
στο τρικυμισμένο πέλαγος.

Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

Κρατάτε του ανέμου
την πνοή
να μην έρθει το βράδυ
σαν κλείσω
τα παντζούρια.

ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

Η ματαιοδοξία
πληροί
της δόξας το χώμα.
Κατακεραυνώνει
αγγέλου πνοή
στα μεσούρανα.

ΑΠΑΝΕΜΑ

Εκεί που το κύμα συναντά
ξάγρυπνη την ώρα,
στο ξασπρισμένο σήμα
ενός μικρού βότσαλου,
στης άνυδρης νυχτιάς
το ξεφάντωμα,
εκεί
θέλω να σε συναντήσω.
Ραψωδία και λυρισμός
σε απάνεμα σκοτάδια...

Ο ΤΟΠΟΣ ΜΟΥ

Ευλογημένες οι σκέψεις της αυγής
σαν βγαίνουν και σεργιανούν
στο λιθόστρωτο σοκάκι.
Με το φως να κυβερνά
στην αναλαμπή της μέρας.
Με το δυόσμο στο μπαλκόνι
δίπλα στα γαρίφαλα.
Με τα φτερά του γύπα
να στροβιλίζονται ψηλά
πάνω από τις σκεπές.
Ευλογημένες οι σκέψεις...

ΓΚΡΙΖΑ ΗΜΕΡΑ

Γκρίζος ο δρόμος
γεμάτος σκιές
του εφήμερου κόσμου
παλεύει με τον άνεμο
που φύσηξε από νωρίς.
Σήμερα με κυριεύει ο νόστος.
Η ξεγνοιασιά αλλοτινών καιρών
τρεμοπαίζει στα μάτια μου
όπως η φλόγα στο κερί.
Η καρδιά μου πάλλεται ήσυχα,
μελαγχολικά,
ενώ ο ουρανός μου
είναι περιορισμένος
στην αγκαλιά της Γης.

ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ

Ωραίο που είναι να ζεις
και να αντικρίζεις
το πρωινό σου
ακίνητο τοπίο
που το στιγματίζουν
λαμπυρίσματα του ήλιου.

Η ΑΤΡΑΠΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Το κορμί μου
σε ατραπό του έρωτα
κινούμενο μελωδικά,
μόνο γεύεται
την άμπωτη της γλυκόπικρης ανασαιμιάς,
της θύμησης
του ρόδου αλλά και του κισσού
που έμπλεξε στο διάβα του
τον όρθρο της ανύψωσης.

ΚΙΓΚΛΙΔΩΜΑΤΑ

Τρεμοπαίζει απόψε
η λάμψη του ημίφωτος.
Διαπέρασε την όψη
της λιμνοθάλασσας.
Χιλιάδες πουλιά
ανεμίζουν τα φτερά
και στο διάβα
των οριζόντων
σέρνουν τον καημό
του νόστου.
Κιγκλιδώματα
νυχτερινής απελπισίας
περικλείουν τον κόσμο
των πουλιών σήμερα
σαν γέρνουν στο προσκεφάλι
για να κλείσουν τα μάτια.

ΞΕΚΛΕΙΔΩΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ένα – ένα ξεκλειδώνονται
της θάλασσας τα κύματα.
Σου κλείνουν το μάτι πονηρά
και προτάσσοντας το κόκκινο πανί
σε προκαλούν να τα δαμάσεις.

ΔΑΙΔΑΛΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Είσαι έτοιμη,
το ξέρω,
δαίδαλους δρόμους
να διασχίσεις
μ' ένα λαδοφάναρο στο χέρι
οδηγό.

ΤΟ ΞΑΓΝΑΝΤΟ

Φευγαλέα πέρασα
από το μαύρο γέμισμα του νου
στο ηλιόφως.

Σκέφτηκα πως το ξάγναντο
των παιδικών μου χρόνων
θα γυρίσει τη σελίδα
στις νέες περιπέτειες.

Γίγαντες και νάνοι
θα περιπολούν τη θύμηση.

Η ΘΕΙΑ

Περιπλανήσεις του νου
επιπόλαιες σκέψεις.
Ένα σκυλί στο δρόμο
για ανεμώνη
για ανάμνηση της θείας
που πλέκει κάτω από τον ήλιο
μόνη με τις σκέψεις
σ' εκείνο το ερείπιο
που μόνο οι τοίχοι είχαν μείνει
ενώ η σκεπή ήταν γεμάτη
ήλιο και όνειρα,
για μια πιο άνετη ζωή
για ένα πιο μεγάλο σπιτικό
που θα χωρούσε
και τα δέκα της παιδιά.

ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

Λίγη αρμονία αποζητώ
από το συμπαντικό ρυθμό
σε πείσμα των ανθρώπων
στο νόημα των κατασκόπων επωδών.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΠΕΡΙΤΥΛΙΓΕΤΑΙ

Πήρες τη λύπη μου
και τη μετέτρεψες
σε δάκρυ που έτρεξε
και έμεινε μόνο
να περιτυλίγεται
μιαν εσάρπα.

ΜΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Καρφίτσωσα τη λύπη μου
σε δάκρυ κοφτερό,
σ' ένα δέντρο αντικρινό,
στο θάνατο ενός γλάρου.
Σε είδα
στο θόλο του μυαλού μου,
σε τοπίο αλαργινό
να απομακρύνεσαι
με ρόδα αγκαλιά
σε μονοπάτι ατελείωτο,
μοναδικό
και πέτρες στο διάβα σου.
Με κοίταζες.
με την πλάτη
στραμμένη στην προοπτική του κάδρου
αινιγματικά,
ουδέτερα
και ύστερα, τίποτα.
Η μνήμη σβήστηκε
μαζί και η εικόνα σου
κι όλα έγιναν τοπίο
άνυδρο σεληνιακό
άγονο και μόνο.
Μα αργότερα ξαναφάνηκαν τα ρόδα
βγήκαν και σύννεφα βροχής
ενώ ένας ερημίτης
κοίταζε για να μπει στην εικόνα
μέσα στο κάδρο.
Όρμησε μέσα
και βρήκε εσένα να κάθεσαι
σταυροπόδι στο μονοπάτι.
Οι πέτρες ολόγυρά σου έγιναν

μαξιλάρια με πούπουλα.
Στα χέρια σου κρατούσες
μια αγκαλιά βιβλία,
που νομίζω τώρα,
πως έγραφαν γι' αγάπη.
Με την πλάτη στραμμένη
στον προορισμό
με κοίταζες γλυκόπικρα
και μου χαμογελούσες
που και που.
Κι ύστερα έσβησε το όνειρο,
γιατί ένα όνειρο ήταν,
που έσβησε απότομα,
όπως σβήνει το κερί
που το διαπερνά
το σύγκρυο του αέρα.

ΑΔΗΜΟΝΙΑ

Μέσα στο σκοτάδι
ήχησε ο αντίλαλος
του φευγάτου δειλινού.
Ο πόθος για ένα φιλί
που θα διαλύσει το έρεβος
παρών σε κάθε ανάσα του νου.

ΗΜΕΡΕΣ

Κάθε ημέρα
και μια πινελιά δική μου
στα χρώματα του κόσμου.
Κάθε ημέρα
τα σύννεφα ταξιδεύουν
ως οντότητες του νου
που περιμάζεψαν
την απελεύθερη φαντασία μου.
Κάθε ημέρα
βαθιά χαρά
στο είναι μου
για το χάρισμα της ζωής.
Κάθε ημέρα
κι εγώ παλεύω
με τα στοιχεία των παθών μου
προβάλλοντάς τα
στο ανοιχτό αίθριο.

ΣΙΓΗ

Σβησμένες μνήμες
διαπερνούν το σκοτάδι.
Έπονται των δικτυωμένων λογισμών
και των ονειρωδών επάλξεων.
Οι μνήμες
δε λoidορούν την πίκρα
μόνο απαιτούν τη σιγή
όταν πέφτει βαρύ το σύννεφο
για να σκεπάσει την ταλαίπωρη χώρα.
Καλαίσθητη η ανταμοιβή
σε καιρούς μονότονους.

ΑΧΟΙ ΚΑΙ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Σε νύμφη μεταμορφωμένη
ακροβατώ τούτο το βράδυ
πάνω από τα σκοτεινά νερά λίμνης
του αλλοτινού καιρού.

Ονειροδρόμιο
ο κόσμος όλος
κι εγώ παλεύω να ξυπνήσω
μέσα από τη δόλια απάτη
των νέων αξιών.

Οι σκιές των δέντρων
που έρπουν ολόγυρα
με ζώνουν,
μα είμαι ψηλά
και το πρωινό άστρο
με καλεί να ξεφύγω.

Τα αβυσσαλέα νερά
ατμός θα γίνουν
μες στα χέρια μου
καθώς θα εγείρομαι
μέσα από τη θολούρα.

Νέοι θεοί, νέα ηθική
καραδοκούν.

Οι ολολυγμοί των παρελθόντων δοξασιών
αχόι στ' αυτιά μου
ενώ οι ψάλμοί των επερχόμενων
δυναμώνουν.

ΥΠΑΡΞΙΑΚΕΣ ΛΑΜΙΕΣ

Η λύπη караδοκεί
για να χτυπήσει
με καμάκι
το σκοπό της αλήθειας
και να διώξει την αχτίδα
που διαπέρασε με κόπο
ένα πρωινό τον όνειδο.
Γιατί υπάρχουμε
γιατί αγαπάμε
γιατί μισούμε.
Ερωτήσεις παράταιρες
μπροστά στον καθρέφτη
που αντανακλά το φως.
Υπαρξιακές λάμιες
σηματίζουν κύκλο ζοφερό
και δε δίνουν ποτέ
αληθινή ερμηνεία.

KENTRIA

Με ανυπέβλητα μαχαίρια
έμοιαζαν τα ρήγματα
που φρόντισες να προσπεράσεις
μα τελικά
κεντριά σε θύλακες
βαλμένα ήταν.

ΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

Ρήσεις ατελεύτητων νοημάτων
σε σκεπάζουν κάθε βράδυ
κι είναι μετά η μέρα πυρκαγιά
που αφήνει την πνοή της
μέσα στα μύχια του μυαλού σου.
Σε ξεσηκώνει κι ο καιρός σαν βρέχει.
Όλα τότε γίνονται
ένα πλοίο
με σκοπό το λιμάνι
και την ποίηση.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ

Άνυδρο από καιρό το χρώμα της ψυχής σου.
Το ξέρω πως αποζητά τη θαλπωρή
μιας εξερεύνησης μυστηριακής,
ενός προορισμού που νωρίς σου φανερώθηκε,
πριν ακόμη νιώσεις
το πρώτο λίκνισμα της κούνιας.
Το ταξίδι θα 'ναι γεμάτο τριγμούς
και υποσχέσεις ταυτόχρονα.
Στο τέλος του θα κείται
στεριά απέραντη
εκπληρωμένων επιθυμιών.
Πορτοκάλια ζουμερά θα γεύεσαι
σε απέραντους πορτοκαλεώνες
ενώ δείπνα θα τελείς για τους αγαπημένους σου
μέσα στις εύφορες κοιλάδες της γαλήνευσης.
Κι αν η αγριεμένη θάλασσα ορθώνεται
αδηφάγος,
καταβόθρα
εμπρός σου,
με θυσίες γλυκά να την εξευμενίσεις
και λόγια μεθυστικά να της σιγοψιθυρίσεις
πως μαζί θα φτάσετε στον Προορισμό.

ΑΓΕΡΑΣ

Κρύο
και το πλοίο
μάτωσε το κύμα.
Μια καταιγίδα
που δεν έφτασε
ένα πλοίο
που δεν έφυγε
κι ένας αγέρας να σε χαϊδεύει βάνουσα
στο πέπλο της κατήφειας.
Μια ώρα ή πολλές οι ώρες
είναι αλήθεια πως ξέμεινε ο χρόνος
από νότες
κι η χίμαιρα γέμισε ερείπια.
Ένα φάντασμα
ένα πρόσωπο
ένας ολολυγμός,
ένας άνθρωπος σ' ένα τοπίο
μιας μόνης πεταλούδας.
Όλα εφήμερα
όλα μια τουλίπα
που μάδησε
κάποιος αγέρας
αγέρωχος
και υπέροχος
κατά τ' άλλα.

ΣΗΜΑΔΙΑ

Οι παρέες χάθηκαν
σαν τα ποτάμια
που ξεφούσκωσαν
και κατέβηκαν
μέχρι τη θάλασσα.
Κλήθηκαν από την εποχή τους
να σβήσουν τα σημάδια
που άφησε ο καιρός
καθώς και το νερό.

ΣΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ

Κλείνω τα φώτα
για να σ' αρνηθώ
και πάλι
για να σε διώξω
στο σκοτάδι
μαζί με ένα φάντασμα
που διαπέρασε παρείσακτα
μια κουρτίνα.

ΣΤΗΝ ΑΧΛΗ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Δεν ήρθα για να δω
λέξεις να καταστρέφονται
σε δρόμους θυσανωτούς
σε παραλίες όμορφες
σε ώμους κυρτούς.
Ήρθα για να δω εσένα
να διεγείρεσαι στην αχλή
ενός μεσημεριανού πόθου
και να επιθυμείς
τη σύζευξη ψυχών.

ΒΟΥΒΗ ΤΑΙΝΙΑ

Η σαγήνη της σιωπής με έλκει.
Ο κόσμος μου βουβή ταινία
που αποζητά με παντομίμα
να δώσει τα σημάδια του.

ΚΑΣΣΙΟΠΕΙΕΣ ΑΝΤΑΥΓΕΙΕΣ

Κασσιόπειες ανταύγειες
σε δρόμο μέλανα
και σκόρπιο
διαφεντεύουν την αποκάλυψη
της πιο ονειρικής ακολουθίας
του σύμπαντος
και εξακολουθούν
να μοιράζουν τη λύπη σου
σε προσωδίες
και νυχτερινές απολαύσεις.

ΛΕΥΚΟΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ

Ατελείωτη
η παρουσία της θάλασσας
μεσίστια κυματίζει
στον ολόλευκο ορίζοντα
του πάθους σου.

ΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΣΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΣΟΥ

Ολονυχτία πάνω σε πέλαγα
περικλεισμένα
μες στην αναλαμπή
των φεγγοβόλων ματιών σου.
Οι ορίζοντες ξεμάκρυναν
βαθιά μέσα στο βλέμμα σου
και μ' έστειλαν σε μακρύ αποχαιρετισμό
με το άπειρο.
Αινιγματικό πεδίο
κατάφωτης παρουσίας
ο προορισμός μου
πλέον.

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΑΙΩΡΗΜΑ

Λέξεις απρόσμενα ερωτικές
πλάθουν το διαστημικό αιώρημα
και του δίνουν τη μορφή σου.

ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Παλινδρομώ
στο νεφέλωμα
της κοσμικής πλάνης.
Περιπλανιέμαι.
Θέλω να γνωρίσω
του κόσμου το ανέμισμα
του κόσμου το ξαγνάντεμα
της νιότης το ξετύλιγμα.

Διχασμένοι καιροί
λοξοδρομούν
σε ξεχασμένους μονόλογους
για να φέρουν πίσω
το σύννεφο που χάθηκε.

ΣΕ ΚΑΡΤΕΡΩ

Περιπλανιέμαι
με τη φαντασία μου στο μέλλον.
Κοιμάμαι πάνω σε ένα άδειο κομμάτι χαρτί
και το μυαλό μου άδειο
γεμάτο
άδειο.
Κοντεύει το χάραμα
κι εγώ ξαποσταίνω
για να σε δω που έρχεσαι
για μένα,
μόνο για μένα.
Για να με σώσεις
από τη μοναξιά
και την τριβή
με το χτες.
Σε καρτερώ να' ρθεις κοντά μου
κι απόψε
για να με δεις
να λιώνω μπροστά σου
σαν πύρινη λαμπάδα
το βράδυ της Ανάστασης.

Ο ΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΗΜΙΦΩΤΟΣ

Τα ξηρά φεγγάρια
στολίζουν
κι απόψε
με λάμψεις
τον εύγευστον πλου
του ημίφωτος.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Η θάλασσα σήμερα
με γκραβούρα που ξεθώριασε
μοιάζει.
Ησυχία τρυπημένη
ενίοτε
από κλάμα μικρού παιδιού.
Εικόνες
αργές
σταθερές
καθημερινές,
το τοπίο μου.

ΔΟΛΩΜΑΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Ο νότος είναι στην πορεία.
Σε τροχιά ονείρου οι περικοκλάδες
περιμένουν το λεπτόπνοο φύσημα του αέρα.
Ενεργά ηφαιστεια εκρήγνυνται
στο σώμα της αγάπης.
Ζουμερά τριαντάφυλλα μόλις άνοιξαν
για να σου δώσουν αναστάσιμη ώση.
Τυμπανοκρουσίες και κελαηδίσματα εύηχα,
γεμίζουν τ' αυτιά μου.
Μισοερειπωμένα τα μπαλκόνια
στέκονται σε τάξη
ρίχνοντας δολώματα
καλοκαιρινής νυκτός.

ENTEXNA

Ένα μαγικό απόβραδο
καταμεσής του έντεχνου θορύβου,
πέρασες με μια διάχυτη στο βλέμμα σου
κραιπάλη.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Τα φυλλώματα των δέντρων
απόψε,
συμμετέχουν σε ερωτική μυσταγωγία,
στο κάλεσμα του πόθου σου,
αναμένοντας να γίνει πλημμυρίδα
αιγαιακή
που θα κατακλύσει τα πάντα
σαρωτικά.
Τα εξάισια φιλήματα
των μικροσκοπικών σταγόνων
της βροχής
γλιστρούν για να πέσουν
πάνω στο σώμα σου.
Μια μυστική προετοιμασία
μια συντεχνία ομόθυμων
σιγανών ψιθύρων
σέρνονται στα πόδια σου
με νεφελώδη μορφή
και ωθούν τα χείλη σου
σ' ένα σιγοσφύριγμα ερωτικό.
Μέσα στο μαγεμένο
αυτό το δειλινό,
ο έρωτας θα διοχετεύσει
τη ζάλη που έκλεψε
απ' το απομεσήμερο
και θ' αποκοιμίσει
μεθυστικά,
το συγκερασμένο πλέον πόθο.

ΕΞΟΔΟΣ

Καλοκαιρινές συμπληγάδες
μου σφίγγουν την καρδιά
ενώ μοιάζουν να παραδίδονται
στον άνεμο.

Σιγοκαίνε τα λιθάρια.

Ρεμβάζει η αλήθεια.

Πάνω σε βράχο ψηλό
και με τα χέρια στο προσκεφάλι
να κατέλθει ετοιμάζεται.

Αθώα η περιβολή της.

Ποικίλες οι αναταράξεις της
πάνω στο ανυπόμονο σώμα μου.

Αλύτρωτη ακόμα,
προσμένω την έξοδο.

ΤΑΝΓΚΟ

Μουσικοί ήχοι
καταπλάσματα
στις πληγές μου πάνω
απορροφούν τους κραδασμούς
των χτύπων της καρδιάς μου.
Συγχρονίζομαι με το ρυθμό
και χορεύω μαζί του τάνγκο
ενώ η καλπάζουσα ηχώ
των πατημάτων λευκού αλόγου
μπλέκεται μες τα βαρύθυμα σύννεφα.
Είμαι έτοιμη για το προσκύνημα
της στάλας
που πρώτη θα αφεθεί
να κατέλθει πάνω μου.

ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το κροτάλισμα του αγέρα
χαράκωσε τη σκέψη μου
στο μεσημέρι της
Κι είδα τον έρωτα
μια Fata Morgana
στην αμμώδη περιβολή
του φθινοπώρου.
Στα χέρια μου, κόκκοι
τρίμματα καρδιάς
που γλίστρησαν
και χάθηκαν
μέσα σε βαθιά ρωγμή.
Ο έρωτας παρέμεινε
για λίγο ακόμα.

ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΒΡΟΧΗ

Την άλω του μεσημεριού
διαδέχτηκε η οκτωβριανή βροχή
απόψε.

Θηρεύω την απέριττη
την τρυφερή ουσία της
και νοσταλγώ
τις μέρες που αγωνιούσα
πάνω από βέβαιες ελπίδες.
Βρέχει
μάταιες αλήθειες.

ΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Στους παρακείμενους του έρωτα οπωρώνες
συλλέγω την αλήθεια μου
και πλέω
στο ομιχλώδες πέρασμα.
Ύστερα
βρέχει.
Το κορμί μου τρέμει από το σύγκρουο.
απελπίζεται
και διψά.
Καρτερικά προσμένει
τα γεμάτα θάλπος φιλιά
της καταιγίδας.
Λυτρωτικά καθώς είναι
και εγερτήρια
με προκαλούν
σε μύριες κοσμικές αναταράξεις.

ΚΛΕΨΥΔΡΕΣ ΜΕΡΕΣ

Όταν σου γράφω,
η αγάπη μου
τρέπεται σε σύννεφο
βαρύ και πένθιμο
που περιμένει
να καταλαγιάσει η μπόρα.
Οι λέξεις μου καρπώνονται
λίγη απ' την αρμύρα
ενός θεάματος.
Οι μέρες μου
κλεψύδρες γίνονται
στην απαντοχή του χρόνου.

ΜΟΤΙΒΟ

Το πρωινό σταλάζει ακόμη
τη μεγάλη αναλαμπή της μέρας.
Τα σύννεφα τάχιστα διαλύονται
υπό αιολικούς ρυθμούς
και τυμπανοκρουσίες
γερμένων κλαδιών.
Σωροί τα σάπια φύλλα
ανακατεμένα με χώμα
από τη βραδινή νεροποντή.
Όλα μοιάζουν εκφάνσεις
του ίδιου μοτίβου.

Απολίθωσε προσωρινά η διάθεσή μου
που ήταν θολερή
σε αντίθεση με το ξεκαθαρισμένο πλέον τοπίο.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙ ΑΡΟΤΡΟ

Ψήγματα αγάπης
εμποτισμένα από συναισθήματα πρωτόγνωρα
νοτίζουν τον ύπνο μου.
Δονείται η ψυχή μου
στο ξενύχτισμα της σάρκας.
Έρχεται ο νους
πεισμώνει
με το θαλασσί άροτρο
που μ' έβγαλε
απ' το γκρίζο του χειμώνα.

ΑΓΡΙΟΚΑΙΡΙ

Αγριοκαίρι που πληγώνει η αγκαλιά σου
κι εγώ ανάμεσα
να ψήνομαι στον πυρετό
προσμένοντας,
Στο θέατρο που παίζουν οι σκιές
τα βράδια
νιώθω την καυτή σου ανάσα
να με τυλίγει
ενώ γρήγορα χάνομαι
μες στην πλανερή σου διόπτρα.

ISBN: 978-960-93-4660-3

νέο e-book

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς:27